

הקורא העברי ימצא ענין מיוחד בימים אלה בשתי הרשימות הגיתנות להלן, על עבודתם של המהנדסים המלכותיים ועל שרותי הקרקע אשר לחיל האויר, ההתנדבות לצבא בחדשים האחרונים ריכזה בתוך המורמיות האלה מאות רבות מבני-הארץ.

המהנדסים המלכותיים

פרס מתוך סקירה של המיור ד. ג' גורדון דיקסון על "עבודת השרותים", שנדפסה בספר "The Citizen Soldier", — קובץ המוקדש לבעיות הצבא הטריטוריאלי והמיליציה.

הקמת ביצורי בטון, הקמת גשרים להעברת כלי-רכב, סדורים להספקת מים וכו', דורשות יותר מומחיות תכנית משאפשר למצוא בדרך כלל ביחידה רגילה, והן מוטלות באופן מיוחד על המהנדסים המלכותיים.

«פלוגת-כלי-שדה» מחולקת לשלוש כיתות: בתי-מלאכה, גושרי-גשרים, וציוד-שדה. בצורה כללית אפשר לתאר את תפקידי כל אחת מהן כתפקידים של ביצור, התקפה והתגוננות. כיתת בתי-המלאכה מצוידת בכל מכשירי-מכונות והיא מקבלת עליה ייצור כל מיני דברים מיוחדים הדרושים ל«פלוגות השדה» והנכללים בדרך כלל בשם «חומר של המהנדסים המלכותיים». כיתת-הגישור תופסת את המקום הנכבד ביותר בנושא אשר לפנינו. ישנם שלושה סוגי-מעבר עיקריים לעבור בהם על פני המים: גשר השתערו, הסירה המתקפלת וגשר-האדנים הקטן. השנים הראשונים מוקמים על ידי אנשי חיל הרגלי, והם הממונים עליהם, ואולם השלישי מוקם ונתון להשגחת «המהנדסים המלכותיים». גשרי השתערו נעשים מתבילות גדולות של חומר «קפוק» (הקל ממים) המשמשות מצופים שעליהם מניחים לוחות. החמרים נערמים על ידי המהנדסים המלכותיים, והחיל הרגלי מחבר את הגשר בהסתר. במועד הקבוע רצה חבורה הנושאת את הגשר אל הנחל שיש לעברו ומטילה אותו על פני המים אל החוף השני.

אם התותחנים הם בבחינת «משרתות-לכל-עבודה» בצבא, הרי החפרים* הם האומנים של הצבא, לכל צרכיו. הם החשמלאים, השרברבאים, הבנאים, מתקיני-הגז, הנגרים ובוני-הגשרים. ניתן להם אימון כלחיילות לוחמים, אבל לעולם אין להשתמש בהם למטרה זו, אלא אם כן בשעת דחק גדול, כי מפני המומחיות התכנית של חבר אנשיהם קשה מאד למצוא מילואים לאבידות**.

יחידת «המהנדסים המלכותיים» המשתייכת לכל דיביזיה מאורגנת בצורת שלש «פלוגות-שדה» ו«פלוגת-כלי-שדה». «פלוגות השדה» מחולקות «לכיתות» המוכשרות לעבודה עצמאית במשך זמן קצר. מפקד «המהנדסים המלכותיים» של הדיביזיה — ממש כמפקד חיל התותחים המלכותי בספירה שלו — פועל כיועץ תכני למפקד הדיביזיה בכל הענינים הנוגעים בבעיות חיל המהנדסים.

את מלאכת «פלוגות השדה» אפשר להגדיר בצורה כללית כעבודה שהיא תכנית יותר מדי משתעשה בידי שאר יחידות, או כעבודת-הדורשת מכשירים מיוחדים וציוד מיוחד. מלאכת מהנדסי-שדה רגילה, כגון עבודת-חפירות, הקמת מחסומי דרכים לפי צורך השעה, הרכבת גשרי-השתערו (עיין להלן אצל «פלוגת-כלי-שדה») וכדומה, היא בתחום יכלתם של כל החיילות. ואולם עבודות כגון הריסת גשרים,

* בסעות מקובל בזמן האחרון לכנות בשם «חפרים» את ה-Auxiliary Military Pioneers Corps — גודר העבודה של הצבא; הכינוי חפּר (Sapper) שמור בצבא הבריטי לחיל המהנדסים (Royal Engineers).
** דוגמאות למצבי חרום כאלה היו בזמן האחרון בפרשת דונקרק, כאשר יחידות המהנדסים המלכותיים תפסו קטעי חזית, בתורת חיל-רגלים, וחילו בהצלחה על נסיגת הצבא.

החיילות המתקיפים רצים ועוברים בו בשורה ערפית. הרוחב המכסימלי שאפשר לעברו בעזרת ציוד של «קפוק» (Kapok) הוא, בערך, כ-150 רגל. ציוד «קפוק» נישא על ידי פלוגת הגישור של R.A.S.C («גדוד השירות המלכותי של הצבא», כלומר חיל ההובלה והאספקה אשר לצבא הבריטי), הנמנית על החיילות העומדים ברשות מפקדת הקורפוס. הסירות וגשרי-האדנים נמצאים עם «פלוגת-כלי-השדה» של «המהנדסים המלכותיים» (העומדת ברשות מפקדת הדיוויזיה).

הסירות המתקפלות נושאות 9 אנשים על נשקם, כלומר כתה שלמה בתוספת שני אנשים שעליהם להחזיר את הסירה אל חוף ההפלגה. כמו כן משמשות הסירות המתקפלות כבסיסים להנחת גשרים.

גשר-האדנים הוא חזק למדי בשביל לשאת עליו כל כל-רכב המצויים כרגיל בדיביזיה. הקמתו דורשת זמן, ותמיד קיימת השאלה של התקנת «ספים» (approaches) בשביל להתקרב אל הגשר, ביחוד בקרקע של ביצות. ולבסוף, הכיתה השלישית של «ציוד-שדה» הציוד העיקרי הוא של תיל ושל מוקשים אנטי-

טנקיים. מלאכת הגידור בתיל מוטלת על החיל הרגלי. הגידור יכול להעשות בכל מיני צורות: אם כחיקוי לגדרות של בקר, שאמנם אינן מגלות את העמדה לאויב, אבל אין בהן משום מעצור חזק למדי; או כגדר כפולה, המהווה מעצור ממש, אלא שהיא דורשת זמן להקמתה; או בצורת קונצרטינה: התיל מגיע במקרה זה בחבילות מהודקור, הנפתחות ונמתחות כהרמוניקה.

את המוקשים האנטי-טנקיים שמים בתוך שכבת הקרקע העליונה, והם מכוונים לקלקל את הזחלים של כל טנק אשר יעבור עליהם. האיש האוהב לשחק בגורל, כשיש לו משור ביד ושיעור זמן מסוים, יכול לספק את יצר-הבלוף שלו ולזרוע מוקשים מדומים העשויים בולי-עץ. בצירוף עם תותח אנטי-טנקי מסותר היטב מביאים המוקשים לעתים קרובות לידי תוצאות חשובות.

יש עיקר יסודי בנוגע לשדות-מוקשים ולמחסומי-דרך, של עולם אין להניחם ללא כיסוי אש של נשק קל. בלא כיסוי זה אין כל דבר אשר ימנע את האויב לבוא בחשכה ולסלק את המוקשים או את המחסומים.

חיל האויר ושרותי-הקרקע שלו

שלו, הוא, בערך, -1:5. יתכן להגיד, כי עיקר השלד, הארגוני והתכני, של חיל האויר נמצא תמיד על פני הקרקע, באוירודרומים, במרכזי-האספקה, הציוד והאימון. בלי אלה לא יוכלו האוירונים לפעול אלא במשך שעות מעטות, ויגיעו במהרה לא רק לידי אמורטיזציה אלא, יהיו משותקים עוד לפני זה, מחוסר אספקה ושירות. להלן ניתן קטע מספרו של המיור סרנר "How The Air Force Defends Us" המתאר בקצרה את אפיו של חבר העובדים בשרותי הקרקע של חיל-האויר.

בימי המלחמה הקודמת ובמשך שנים מספר אחרי-כן אומנו אך מעטים ממכונאי-המטוסים למלאכתם זו במיוחד. במשך המלחמה היא למדו את מקצועם מתוך שימוש-למעשה.

שלא כבציהם, אשר מרבית מלחיו מפליגים באניות, מוצאים אנו, שבציה-האויר רק מיעוטם של אנשי חילו עובדים באוירונים ממש. ההבדל הזה נובע מתוך התכונות השונות של האניה והאוירון. שניהם זקוקים, אמנם, לבסיסים ביבשה. ואולם האניה מוכשרת להפלגות במשך שבועות וחדשים, בעוד שחיי האוירון ופעולתו נאמדים בשעות-טיסה.

דוגמה למעשה: לפני כמה חדשים הביאו העתונים ידיעה כי ההתנדבות באוסטרליה לתכנית ההכשרה הקיסרותית של חיל האויר הקיפה רבבות. והנה יש לדעת, שבתוך אלה רק כמה אלפים בלבד נועדו לשרת באויר ממש. היחס בין המתאמנים בעבודה בשרותי-הקרקע ובין אלה העתידים להיות טייסים ממש, אם כנהגי האוירון (פילוטסים) ואם בתוך חבר העובדים הכללי